

Sygn. akt II W 765/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 grudnia 2020

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Skibińska

Protokolant: Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 listopada 2020 i 26 listopada 2020

sprawy **P. H.**

syna A. i S. z domu A.

urodzonego (...) w J.

obwinionego o to, że:

w dniu 25.05.2020 r. ok. godz. 12:25 na ul. (...) w J., będąc kierowcą samochodu marki S. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” prowadząc w/w pojazd w miejscu obowiązywania zakazu,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.,

I. uznaje obwinionego **P. H.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych,

II. na podstawie art. 121 § 1 k.p.o w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie.

Sygn. akt II W 765/20

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

25 maja 2020 około godziny 12:25 na ulicy (...) w J., będąc kierowcą samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) P. H. nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” prowadząc opisany pojazd w miejscu obowiązywania zakazu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego P. H.– k. 11.

P. H. w okresie od stycznia do lipca 2020 był czterokrotnie karany za wykroczenia drogowe: raz za spowodowanie kolizji drogowej, dwukrotnie za przekroczenie prędkości w zakresach od 21 do 30 km/h i od 31 do 40 km/h oraz za niezatrzymanie pojazdu w związku ze znakiem B-20 „stop”.

Dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 24.

W okresach od 12 stycznia 2020 do 31 marca 2020 oraz od 01 lutego 2020 do 29 lutego 2020 P. H. jako zleceniobiorcę i B. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) jako zleceniodawcę łączyły umowy zlecenia, na podstawie których P. H. wykonywał czynności dostawy posiłków.

Dowód: umowy zlecenia – k. 27-29.

P. H. jest uczniem, podał, że nie osiąga dochodów.

Dowód: dane o osobie – k. 25.

W toku czynności wyjaśniających i postępowania sądowego obwiniony potwierdził, że dokonał zarzucanego mu czynu, wskazując, że w związku z wykonywaną pracą dostawcy pracodawca zapewnił jego i innych pracowników, że mogą poruszać się samochodem w obrębie zakazu, i musiał przemieszczać się samochodem celem pobrania dostawy.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego Sąd dał wiarę w całości, wobec braku podstaw do ich kwestionowania.

Treść dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

P. H. jest zdolny do zawinienia. Nie był niepoczytalny, osiągnął odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu.

Sprawstwo obwinionego w zakresie stawianego zarzutu nie budzi wątpliwości. 25 maja 2020 około godziny 12:25 na ulicy (...) w J., będąc kierowcą samochodu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) P. H. nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach” prowadząc opisany pojazd w miejscu obowiązywania zakazu. Czynem tym wypełnił znamiona opisane w art. 92 § 1 k.w.

Art. 92 § 1 k.w. stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 33 k.w. stanowi, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (§1). Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (§ 2). Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu (§ 3). Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; chuligański charakter wykroczenia; działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy; popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim (§ 4). Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do środków karnych (§ 5).

Dokonując wymiaru kary i środka karnego Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 k.w. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał złożenie wyjaśnień potwierdzających popełnienie zarzucanego czynu. Okoliczność obciążającą stanowiła uprzednia karalność za wykroczenie drogowe, w ocenie Sądu, świadcząca o lekceważeniu przez obwinionego

zasad ruchu drogowego. Nie można pominąć, że P. H. w stosunkowo krótkim, biorąc pod uwagę jego wiek, okresie posiadania prawa jazdy, dopuścił się czterech wykroczeń, z których trzy, mianowicie przekroczenie prędkości i niezastosowanie się do znaku B-20 świadczą o znacznym lekceważeniu zasad ruchu drogowego. Wszystkie cztery wykroczenia wykazane w informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego zostały popełnione w okresie pomiędzy 8 stycznia 2020 a 9 lipca 2020, co mając na uwadze sporadyczną liczbę kontroli drogowych, na jakie w praktyce napotyka się na polskich drogach, świadczy o rutynowym lekceważeniu zasad ruchu drogowego. Nie stanowi żadnego usprawiedliwienia wykonywanie pracy dostawcy w restauracji. Nawet gdyby pracodawca przekazywał takie informacje zleceniodawcom obowiązkiem każdego kierującego jest samodzielna ocena sytuacji, w jakiej kieruje pojazdem. Na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że umowy przedłożone przez obrońcę obwinionego nie obejmują daty zdarzenia. Praca dostawcy nie stanowi żadnego usprawiedliwienia dla poruszania się po obszarze objętym zakazem ruchu, zwłaszcza mając na uwadze wzrost tego rodzaju usług, który przy podejściu prezentowanym przez obwinionego prowadziłby do znacznego natężenia ruchu pojazdów w obszarze objętym zakazem. Zleceniodawca obwinionego nie jest wszak jedynym restauratorem świadczącym usługi w zakresie dostaw posiłków, skoro w czasie pandemii koronawirusa tego rodzaju usługi stały się normą. Nie jest również prawdą, jak podnosił obrońca w głosach stron, że w dacie popełnienia czynu panował tzw. lockdown, sprawiający, że w miejscu popełnienia czynu w praktyce nie odbywał się ruch pieszych. 25 maja 2020 był już w okresie odstępowania od restrykcji (np. przywrócono funkcjonowanie przedszkoli) co na podstawie art. 168 k.p.k. w zw. z art. 39 § 1 k.p.o w. jako fakt powszechnie znany nie wymaga dowodu. Nie stanowi również żadnego usprawiedliwienia fakt, że obwiniony, jak sam wskazał, popełniał takie same wykroczenia „przez 4-5 miesięcy”. Okoliczność ta jedynie potwierdza wskazane powyżej lekceważenie obwinionego dla przepisów ruchu drogowego. W ocenie Sądu grzywna w wysokości czterystu złotych, a więc w kwocie zdecydowanie w dolnej granicy zagrożenia karą grzywny za tego rodzaju wykroczenie będzie kwotą odpowiednią, a jednocześnie wypełni cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, uświadamiając sprawcy nieopłacalność niepoprawnego zachowania, zwłaszcza, że czyny takie należą do powszechnie bezzasadnie lekceważonych. Należy podkreślić, że wysokości kar nakładanych mandatami karnymi przy zastosowaniu tzw. taryfikatora nie mają charakteru wiążącego dla Sądu, podobnie jak nie wiąże Sądu wcześniej wydany wyrok nakazowy, od którego wniesiono sprzeciw.

Z uwagi na sytuację majątkową obwinionego, nie wykonującego aktualnie pracy zarobkowej, Sąd zwolnił go od kosztów sądowych w całości.